

בס"ד

הַתְנָא הַקְדוּשׁ

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי

כִּיתוֹת א' - ל"ג בעומר - תשע"ד

"תלמוד תורה" כלל חסידי
מודיעין צילית

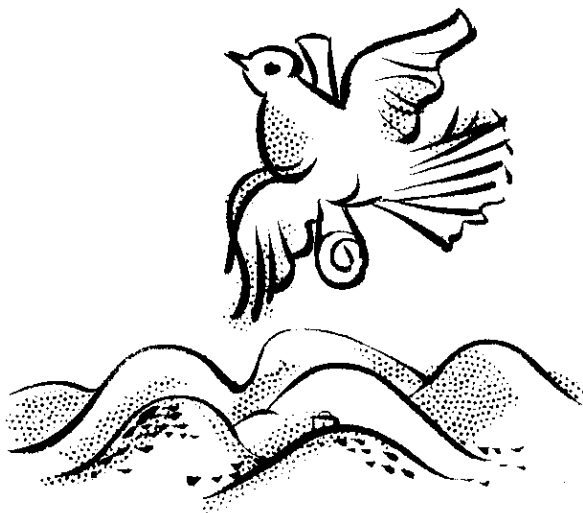

רבי שמעון בר יוחאי

פעם אחת ישבו רבי יהודה ברבי אלעי ורבי שמעון בר יוחאי ורבי יוסי ויהודה בן גרים (שהיה בנם של גר וגירת), ודברו על מלכות רומי ומעשיה למען ארץ ישראל שבה שלטו על השוקים והגשרים שבנתה ועל הגינות והפרדסים ששתלה, רבי יהודה שבח, ורבי יוסי שתק, כי פחד לגנות שמא דבריו יגיעו למלכות. ורבי שמעון בר יוחאי גנה, ויהודה בן גרים ספר זאת לאחרים ועבר מפה לאזן עד למלכות, את רבי יהודה כבדו, את רבי יוסי הגלילי הגלו לצפורי ואת רבי שמעון בר יוחאי רצו להרג, רבי שמעון בר יוחאי הסתתר עם בנו רבי אלעזר בבית המדרש, ואשתו שהיתה בתו של רבי פנחס בן יאיר הביאה להם לחם ומים, לאחר מכן כשחפשו אותו יתר פחד שיאימו על אשתו ותספר, לכן ברחו למערה בפקיעין, וצמח שם בנס עץ חרובים שנהפך בשבת לתמרים, וכן נברא שם מעין מים, וישבו שם על התורה ועל העבודה שתיים עשרה שנים, ואליהו הנביא בא ללמד עמם פעמים ביום, הם ישבו כשהם מכוסים באדמה ולמדו, ורק לתפלה יצאו, והלבישו בגדיהם.

פעם אחת רצו חביריו של רבי שמעון בר יוחאי לשאלו שאלה בענין בתורה שלא ידעו, כתב אחד החברים את השאלה על פתק ונתנה ליונה בפיה,

וְהִיא עֹפֶה עַד לְרִבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, וְלָקַח אֶת הַפֶּתֶק
וְהִסְתַּכֵּל וְכָתַב תְּשׁוּבָה וְשָׁלַחַּה חֲזָרָה עִם הַיּוֹנָה.

כְּשִׁמַּת הַקִּיסָר שָׁגָזר לְהִרְגָם עִמָּד אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא עַל
פֶּתַח הַמַּעְרָה וְהוֹדִיעַ לָהֶם זֹאת וַיֵּצְאוּ, וּמַחֲמַת
קְדוּשָׁתָם, לֹא יָכְלוּ לִסְבֹּל כְּשָׂרָאוּ אֲנָשִׁים מִתַּעֲסָקִים
בְּעִנְיַי עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה בְּמָקוֹם לְלִמּוּד
תּוֹרָה הַמְּבִיאָה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וּמִתּוֹךְ קְדוּשָׁתָם
הָעֲצוּמָה הִסְתַּכְּלוּ שְׁנֵי הַצַּדִּיקִים בְּזַעַם עַל מִי שְׁעוֹסֵק
בְּעִנְיַי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבְכָל מָקוֹם שֶׁהִסְתַּכְּלוּ מִיד
נִשְׂרָף, יֵצֵאָה בֵּת קוֹל וְאָמְרָה לְהַחֲרִיב עוֹלָמִי יֵצֵאֲתָם?
חֲזְרוּ לְמַעֲרַתְכֶם, וְחֲזְרוּ לְעוֹד שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ, וְאִז
יֵצֵאָה בֵּת קוֹל וְאָמְרָה צֵאוּ מִמַּעֲרַתְכֶם וַיֵּצְאוּ, עֲזְבוּ
הַתְּנָאִים אֶת הַמַּעְרָה.

וְשׁוּב פָּנוּ לִלְכֶּת לְבֵיתָם. בְּדֶרֶךְ רָאוּ צִיד, בְּיָדָיו חָץ
וְקֶשֶׁת, וְהוּא צָד צִפְרִים. עָמְדוּ וְהִתְבּוֹנְנוּ בּוֹ, וּמָה רָאוּ?

בְּכָל פַּעַם, שֶׁהֲצִיד לֹא הִצְלִיחַ לְצוּד צִפּוֹר - שָׁמְעוּ
קֹדֶם אֶת בֵּת - קוֹל הָאוֹמֶרֶת: "חֲפָשִׁי! חֲפָשִׁי!"

וְכַאֲשֶׁר שָׁמְעוּ בֵּת - קוֹל הָאוֹמֶרֶת "לְמִיתָה!" אָזִי
נִפְלָה הַצִּפּוֹר בְּיָדֵי הַצִּיד...

"רוֹאֶה אֶתָּה, בְּנִי?" - פָּתַח רַבִּי שָׁמְעוֹן וְאָמַר: "אֶפְלוּ
- עוֹף אֵינָהּ נוֹפֶלֶת בְּיָדֵי הַצִּיד בְּלִי שִׁיכְרִיזוּ עַל כָּךְ מִן
הַשָּׁמַיִם, קֵל וְחוֹמֶר שֶׁעַל כָּל מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה עִם הָאָדָם
מְכַרִּיזִים מִקֹּדֶם בַּשָּׁמַיִם!! אִם מִשָּׁמַיִם קָבְעוּ לָאָדָם
שָׁנוֹת חַיִּים טוֹבוֹת - שׁוּם יָד אָדָם לֹא תוּכַל לְהִזְיֵק
לוֹ..."

הם המשיכו ללכת, אך שוב קרה כפי שקרה בעת
שיצאו מן המערה בפעם הראשונה, וכל מקום, שבו
התבונן (הסתכל) רבי אלעזר, נזק (התקלקל), ואילו
רבי שמעון חזר ותקנו על - ידי שהתבונן במקום
שהתקלקל.

ראה רבי שמעון מה שעושה בנו רבי אלעזר,
והסביר לו: "כנראה, בני, לא יתכן, שכלם יעסקו רק
בתורה, וכי כל העולם כלו יכל להתקיים אפילו בזכות
התורה של שנים בלבד - שלי ושלה..."

המשיכו רבי שמעון ובנו בדרכם.

היה זה ביום ששי לפנות ערב, זמן קצר לפני
כניסת השבת, והנה לפניהם יהודי זקן רץ, ובידיו -
שני הדסים (צמח ריחני: אחד מארבעת המינים,
עליהם מברכים בסכות).

"לשם מה לך הדסים אלו?" - שאלו התנאים
הקדושים את היהודי הממהר בדרכו.

"לכבוד השבת! כדי להריח בהם בשבת!" - השיב
הזקן.

"והרי לשם כך די לך בהדס אחד?" הוסיפו לשאל.

"אחד כנגד 'זכור' ואחד כנגד 'שמור'" ענה להם
היהודי.

זאת אומרת: "כנגד שני הפסוקים הכתובים
בתורה על שמירת השבת: "זכור את יום השבת
לקדשו" ו"שמור את יום השבת לקדשו".

"ראה מה חביבות הן המצוות על ישראל!" - אמר
רבי שמעון לבנו בהנאה.

ושניהם שמחו מאד על שמצאו בדרכם יהודי יקר
זה.

ובדרכם ראו את יהודה בן גרים, ונתן בו רבי
שמעון בר יוחאי את עיניו ומת.

רבי שמעון בר יוחאי היה מלא פצעים מחמת
ישיבתו בחול, וכשראה זאת רבי פנחס בן יאיר לקחם
לחמי טבריה ונתרפאו, אבל כשבכה ודמעותיו
המלוחות נפלו על גופו של רבי שמעון בר יוחאי
והכאיבו לו יותר, אמר לו רבי שמעון בר יוחאי, אין

מה להצטער מכך ונהפך הוא, בזכות ישיבתי במערה
הגעתי למה שהגעתי.

ביום פטירתו שכב על מטתו וגלה לתלמידיו
דברים נפלאים בתורה, והיתה האש מלהטת סביבו,
והיום נתארך עד שגמר לגלות לתלמידיו סודות
התורה, ואז נפטר.

רבי שמעון רצה שיקברו אותו במירון, אבל תושבי
צפורי לא ידעו מזה ורצו שהצדיק יהיה אצלם, ומיד
לאחר פטירתו באו אנשים חשובים מצפורי ועמהם
אנשי חיל גבורים כדי לשאת את ארונו של רבי שמעון
לעירם ולקברו שם.

אבל קרה דבר פלא שהמטה התרוממה לגבה
אדם, ומסביבה היה אש, והמטה נסעה עד לפתח
המערה אשר במירון.

רבי שמעון בר יוחאי חבר כמה ספרים, והמפרסם ביותר הוא הזוהר הקדוש. ואם ילמדו בזה הרבה יבוא משיח צדקנו.

א. תלמידי רבי שמעון בר יוחאי רצו כסף כחברים שלהם שנסעו לחוץ לארץ ונתעשרו, ורבי שמעון בר יוחאי לקחם לבקעה אחת ואמר, בקעה התמלאו דינרים, וכן הוה, ואמר כל הרוצה יבוא ויטל, אבל זה ממעט מעולם הבא שלכם, ולא רצו לקחת.

ב. פעם אחת ביום חם רכב רבי פנחס בן יאיר על החמור, ומצא את חתנו רבי שמעון בר יוחאי יושב ולומד עם תלמידיו ברחוב וכדי שלא יפריע להם השמש, הביא הקדוש ברוך הוא הרבה יונים שעמדו מעליהם לצל, וכשראה רבי שמעון בר יוחאי את חמיו, קרא לו שיתישב עמם ולא רצה כי זה צער בעלי חיים ליונים, ומיד נעשה נס וצמחו שלשה אילנות לצל ואז נצטרף אליהם רבי פנחס בן יאיר.

